

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 69

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 02/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua chúng ta học đến đoạn thứ 27 của Cảm Ứng Thiên: “*Bất chương nhân đoản, bất huyển kỷ trường.*” (Không phô bày yếu kém của người, không khoe khoang cái hay của mình.) Hai câu nói này là sự chỉ dạy quý báu nhất về việc làm người, xử thế đối với chúng ta. Mỗi người sống ở thế gian đều có công việc bổn phận riêng của họ; công việc bổn phận làm tốt rồi, đã là bổn phận thì bạn cần phải làm tốt, vậy có gì đáng để kiêu ngạo? Cho nên không có lý do để khoe khoang sở trường của mình. Làm không tốt là lỗi lầm, làm tốt là bổn phận, làm không tốt chính là là lỗi lầm, chính là tội nghiệp. Tạo tác tội nghiệp dễ dàng nhất, thường nghiêm trọng nhất là khẩu nghiệp, đặt điều sinh sự, khiêu khích thị phi.

Quý vị đều biết, hiện nay thế gian này có tai nạn lớn. Hôm qua, đồng tu Úc và Mỹ điện thoại hỏi tôi là ngày 18 tháng 8 tới phải làm thế nào? Bạn nói xem phải làm thế nào, đến đâu để tránh nạn? Ngạn ngữ thường nói “trong số kiếp khó tránh”, bạn trốn ở đâu được? Ngày nay, điều quan trọng nhất, người thông minh nhất là làm thế nào có thể hóa giải kiếp nạn này chứ không phải trốn tránh. Kiếp nạn từ đâu mà ra? Từ trong tâm biến hiện ra. “Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”, Tướng tông nói “chư pháp sở sanh, duy tâm sở hiện”. Nguồn gốc của nghiệp chướng là ở khởi tâm động niệm của mình; hóa giải vẫn là ở khởi tâm động niệm. Sự hóa giải này không phải nhất thời, không phải một lần, lần này kiếp nạn đến rồi, chúng ta mau mau đoạn ác tu thiện, kiếp nạn không còn nữa thì lại tạo ác nghiệp, loại tâm thái này là không có cách gì tránh khỏi tai nạn! Ác nghiệp, ác niệm phải đoạn mãi mãi thì kiếp nạn mới thật sự hóa giải. Chúng ta tận dụng cơ hội này, cơ hội này là cơ hội tốt cho tu hành, thời tiết nhân duyên không thể chậm một giây. Chúng ta phải ở trong thời gian ngắn nhất đem cảnh giới của mình nâng cao lên, nâng lên đến cảnh giới của Phật Bồ-tát thì kiếp nạn này liền không còn nữa, kiếp nạn này liền hóa giải. Không chịu nâng cao lên, hoặc là mình nâng lên một chút, kiếp nạn qua rồi mình lại đi xuống, thế là xong rồi, không có đạo lý này!

Đại đức xưa đã từng làm tấm gương cho chúng ta. Pháp sư Oánh Kha triều Tống, trong Vãng Sanh Truyện có viết về ngài, trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục cũng có ngài, trong An Sĩ Toàn Thư, Tây Quy Trục Chỉ cũng có ghi chép về ngài. Đây là một người xuất gia không giữ thanh quy, vi phạm giới luật. Ông cũng xem là không hồ đồ, xem là người giác ngộ, trong tâm ông tự suy nghĩ, hành vi cả đời của mình, tương lai quả báo nhất định ở địa ngục, đây là bản thân ông biết chắc chắn ở địa ngục. Ông thỉnh giáo các đồng tham đạo hữu có cách gì có thể cứu ông không? Các đồng học liền đưa cho ông quyển Vãng Sanh Truyện, sau khi ông xem xong thì vô cùng cảm động. Thế rồi bắt đầu đóng cửa lại niệm A-di-đà Phật, đã niệm ba ngày ba đêm; không ăn gì cả, cũng không uống nước, cũng không ngủ, ba ngày ba đêm dốc sức; nhìn chung ông thành tâm, cho nên thành tác linh, ông đã niệm thấy A-di-đà Phật. A-di-đà Phật nói với ông: “Tuổi thọ của ông còn 10 năm nữa, ông hãy cố gắng tu hành, sau 10 năm ta sẽ trở lại tiếp dẫn ông.” Pháp sư Oánh Kha nói với A-di-đà Phật: “Tập khí ác của con rất nặng, không ngăn nổi cám dỗ, bên ngoài vừa dụ dỗ thì con lại tạo tội nghiệp. Ở trong mười năm này, con không biết lại tạo bao nhiêu tội nghiệp. Tuổi thọ mười năm này con không cần nữa. Bây giờ con muốn đi với ngài.” Khẩn cầu này của ông, A-di-đà Phật gật gật đầu, nói với ông: “Ba ngày sau, ta đến tiếp dẫn ông, có được không?” Pháp sư Oánh Kha nói: “Dạ được!” Ông vô cùng hoan hỷ, mở cửa liêu phòng ra nói cho đại chúng biết ba ngày sau ông sẽ vãng sanh.

Ở trong chùa không có người nào tin ông, một người mà không ác nào không làm, đóng cửa ba ngày, ai biết được ông ở trong đó làm gì? Tự nhiên nói ba ngày sau ông sẽ vãng sanh. Được thôi! Thời gian ba ngày cũng không dài, mọi người xem thử ông thế nào, xem ông ba ngày sau có vãng sanh hay không? Đến ngày thứ ba, quả nhiên ông tắm rửa sạch sẽ thay quần áo, rồi mời đồng tham đạo hữu trong đạo tràng giúp ông niệm Phật để tiễn ông đi. Đương nhiên mọi người đều rất hoan hỷ, một người thật sự có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, bạn xem ông cũng không bị bệnh, người bình thường như vậy. Thời gian niệm chưa đến một khắc, một khắc là 15 phút, thời gian rất ngắn, ông liền nói với mọi người: “A-di-đà Phật đến rồi, tôi bây giờ phải đi đây”, ông từ biệt mọi người, liền ngồi ngay đó ra đi. Đây đã chứng thực lời mà trong kinh A-di-đà nói “hoặc một ngày, hoặc hai ngày, hoặc ba ngày cho đến bảy ngày” không hề sai. Bạn ở niệm Phật đường đã niệm lâu như vậy mà chưa thấy A-di-đà Phật đến là tâm của bạn không thành. Tại sao người ta niệm ba ngày thì đã thấy A-di-đà Phật rồi, còn

các bạn niệm lâu như vậy, tin tức của A-di-đà Phật cũng không có? Nguyên nhân ở đâu thì chính mình cần phải biết.

Ông vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là đi làm Phật. Quý vị thử nghĩ, từ địa vị phàm phu bỗng chốc nâng lên đến cảnh giới của Phật Bồ-tát. Đây là thí dụ rất tốt, tấm gương rất tốt của chúng ta. Tôi tin những người giống pháp sư Oánh Kha qua các thời kỳ thật sự quay đầu, triệt để quay đầu, sửa lỗi đổi mới, từ một người ác trở thành một người cực thiện, đây là chân thật quay đầu trong một niệm; người vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc như vậy, từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu người, chỉ là không có người ghi chép lại, họ cũng không nói cho người khác biết. Người niệm Phật vãng sanh không biết có bao nhiêu người, Vãng Sanh Truyện, Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có thể ghi lại là số ít, chỉ là một phần mười, một phần trăm mà thôi. Sự thật này chúng ta phải biết, chúng ta còn có gì hoảng sợ, còn có gì sợ hãi? Phải trải qua đời sống như thế nào? Hãy cứ thật thà niệm Phật. Thân thể này của chúng ta còn lưu ở thế gian này, tạm thời vẫn chưa đi thì phải thay A-di-đà Phật làm công việc tuyên dương nhiều hơn, vì tất cả chúng sanh mà làm gương nhiều hơn, vậy là đúng rồi. Giúp A-di-đà Phật tiếp dẫn đại chúng, khuyên tất cả chúng sanh niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, nhất định phải sửa lỗi đổi mới.

Hôm qua tôi đã nói với quý vị rồi, mở đầu của chú giải này nói rất hay: *“Nghe khuyết điểm của người như nghe tên cha mẹ mình, tai có thể nghe nhưng miệng không thể nói.”* Các bạn thử nghe lại băng ghi hình hôm qua, tôi đã giảng rất rõ ràng. Mấy câu nói này hiện nay giảng với mọi người có lẽ các bạn không có ấn tượng, vào thời xưa thì câu nói này rất nghiêm trọng. Thời đại này của chúng ta sẽ có tai nạn lớn như vậy, nói thật ra là do không có tiếp nhận lời dạy của thánh hiền. Tất cả thuận theo tập khí của mình mà sống thì đâu có đạo lý nào không tạo nghiệp? Tạo tội nghiệp cực nghiêm trọng mà vẫn cho là việc tốt, không biết bản thân có sai lầm. Không những học Phật làm trái ngược với lời dạy của Phật Bồ-tát, mà thiện pháp thế gian cũng đã chẳng biết gì cả; xem tất cả pháp ác thành thiện pháp; xem tất cả ác niệm, tà niệm thành chánh niệm, cho nên chiêu cảm tai nạn lớn. Chúng ta ngày nay phải triệt để sám hối, khiến bản thân chúng ta một đời này sống trong thế giới cảm ân, hạnh phúc, mỹ mãn thật sự. Làm sao mới có thể làm được? Tai không nghe tiếng ác, mắt không nhìn việc ác thì bạn mới có thể giữ được tâm thanh tịnh của mình. Thế nhưng rất nhiều người thế gian, người học Phật cũng không tránh khỏi, trong đây còn có người xuất gia, chuyên môn nghe ngóng việc ác, hạnh ác của người khác, từ sáng đến tối gặp người toàn

là thị phi, tạo tội nghiệp cực nặng mà họ không biết. Việc của người khác thì có liên quan gì với ta? Nghe còn không nghe.

Cũng có một số đồng tu nói với tôi: “Pháp sư à, có người nào đó phao tin về thầy.” Họ nghe người ta đặt điều, còn đi ghi âm, mang băng ghi âm đó ghi lại rồi gửi cho tôi, tôi trước nay không nghe. Những bài viết này trước nay không xem, tôi đều đem nó vứt vào sọt rác, xử lý sạch. Tại sao vậy? Tôi muốn giữ một ấn tượng đẹp nhất, trong mắt tôi, mọi người đều là người tốt, mọi người đều là người thiện, mọi người đối với tôi đều có ân đức. Mặc dù họ có những lời phỉ báng, đặt điều thị phi, đó là hiểu lầm của họ, hoặc là họ tin theo lời đồn nhảm của người khác, không phải là chủ ý của họ thì việc gì phải để ở trong tâm? Việc gì phải để cho tâm thanh tịnh của mình dính vết nhơ? Vấn đề đến từ bên ngoài, bạn có tiếp nhận hay không? Bạn không tiếp nhận thì bạn vĩnh viễn gìn giữ tâm thanh tịnh, tuyệt đối sẽ không bị ô nhiễm, bạn tiếp nhận thì mới bị ô nhiễm, bạn không tiếp nhận thì tuyệt đối sẽ không bị ô nhiễm. Chúng ta việc gì phải làm những việc này? Làm người thì phải hiểu được một nguyên tắc lớn là “làm việc thiện với người”, trong kinh Phật nói rõ ràng hơn, thấu triệt hơn: “Hết thấy chúng sanh đều là cha mẹ quá khứ của ta, là chư Phật vị lai.” Đã là cha mẹ quá khứ thì chúng ta phải dùng tâm hiếu kính, tâm hiếu thuận để đối đãi; đã là chư Phật vị lai thì chúng ta phải dùng tâm cung kính để đối đãi, đây chẳng phải nói rất rõ ràng, rất tường tận rồi sao? Dùng hiếu thuận, cung kính đối đãi hết thấy chúng sanh, thành tựu thiện nghiệp của mình, thành tựu thanh tịnh, bình đẳng, giác của chính mình. Vậy chúng ta mới là học Phật chân thật, đây mới là chân thật quay đầu. Việc lợi hại với mình thì nhất thiết không quan tâm; việc có lợi hại đối với chúng sanh, là hại nhưng không có hại gì lớn thì cũng không cần quan tâm, nếu như có tổn hại lớn, vậy thì phải dùng trí tuệ để xử lý, không thể dùng cảm tình để xử lý.

Có người lừa gạt chúng ta, tôi đã gặp qua, trước đây pháp sư Đạo An cũng gặp rất nhiều. Là việc gì vậy? Lừa tiền, pháp sư Đạo An thường bị người gạt. Thầy là người rất đặc biệt, thầy không phải không biết, nếu không biết thì đó là hồ đồ rồi, thầy biết người ta gạt thầy, có đưa cho họ không? Vẫn cứ đưa cho họ, điểm này rất khó được. Biết bạn đến gạt tôi, tôi vẫn đưa cho bạn, đây là phương pháp độ chúng sanh. Sau khi gạt lâu rồi, nếu một ngày nào đó họ biết được, hóa ra lần nào lão hòa thượng cũng biết, họ liền sanh tâm hổ thẹn, liền quay đầu, lão hòa thượng không hồ đồ. Chúng ta gặp phải những việc này, nếu không có trí tuệ và sự độ lượng của pháp sư Đạo An thì còn có một phương pháp khác, đó là kiểm chứng, đi điều tra thử xem có phải sự thật không. Nếu như họ thật sự cần mà cách

thức họ dùng là không chính đáng, chúng ta vẫn phải giúp đỡ họ; nếu như họ đem số tiền gặt được này đi ăn uống, vui chơi, làm những việc không chính đáng thì chúng ta có thể không đưa cho họ. Đây cũng là một phương pháp xử lý.

Người ở trong mỗi niệm phải nghĩ về chỗ thiện, niệm niệm nghĩ về điểm tốt của người, mỗi người đều có ưu điểm, đều có điểm tốt, cũng đều có khuyết điểm, cũng đều có lỗi lầm, gọi là “người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi”. Phải bao dung lỗi lầm của người, tán thán ưu điểm của người khác, bồi dưỡng đạo tâm của mình. Bạn thật sự có đạo tâm thì chắc chắn không có tai nạn, chắc chắn có Phật Bồ-tát hộ niệm, chắc chắn có thần hộ pháp bảo vệ, “người cùng tâm ấy, tâm cùng lý ấy”. Chúng ta gặp được người thiện, chúng ta cũng phải tận lực bảo vệ họ, che chở họ, thiện tương ưng với thiện. Tâm của bạn bất thiện, hạnh bất thiện thì chư Phật Bồ-tát, thiện thần rời xa, yêu ma quỷ quái sẽ vây quanh bạn. Trong Cẩn Ứng Thiên nói rất nhiều, nói rất tường tận, bạn sẽ thường xuyên gặp tai nạn, bạn sẽ thường xuyên gặp chuyện không như ý. Chúng ta ngày nay ở trong hoàn cảnh này, tôi đã từng nói qua nhiều lần với quý vị, hoàn cảnh tu học này ngàn năm khó gặp, không phải dễ gì mà gặp được, ở nơi này có hộ pháp thật sự, chăm sóc còn chu đáo hơn cha mẹ. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên ở đây chăm sóc chúng ta, mỗi ngày ông chỉ ngủ 2 giờ, cả ngày thường xuyên quên ăn cơm. Người như vậy đến hộ trì chúng ta, nếu chúng ta không dụng công, không cố gắng thì làm sao xứng đáng với người ta?

Sáng hôm qua, sáng sớm ông đến Cư Sĩ Lâm đã xảy ra tai nạn xe, không biết xe đụng vào chỗ nào, bị nổ lốp xe, hai giờ đồng hồ, ông hoàn toàn quên hết mọi thứ, cái gì cũng không biết, nhưng ông lại có thể lái xe đến Cư Sĩ Lâm. Người ta nhìn thấy xe bị như vậy, đến xem ông có bị thương hay không, mở cửa xe ra, ông bước xuống, không sao cả, ông cái gì cũng không biết. Hứa Thanh Tiêu cùng một số người dìu ông lên lầu hai, cho ông uống nước, ăn một chút cháo, sau hơn một giờ đồng hồ thì ông mới hồi phục tri giác. Quá vất vả, quá mệt mỏi rồi! Từ sáng đến tối đều là muốn làm sao bảo hộ tốt đạo tràng, làm thế nào chăm sóc tốt mọi người. Lý Văn Hoa có ở đây không? Lý Văn Hoa có ở đây không? Bảo anh ấy điện thoại cho hội trưởng, nói hôm nay tôi đi Hồng Kông, xin ông không nên ra sân bay tiễn tôi, để ông nghỉ ngơi nhiều một chút, xin ông không nên ra sân bay tiễn tôi. Sau này tôi đến hay đi đều không mong ông đến đón đưa nữa, không cần thiết, quá vất vả rồi, mong ông nghỉ ngơi nhiều hơn. Ông ngủ không đủ giấc, thường hay quên ăn cơm, vậy không được! Ông nói, có một hôm vào nửa đêm, khi tỉnh dậy thì thấy bụng đói, suy nghĩ tại sao lại đói? Cả ngày chưa ăn cơm. Đại

Bồ-tát ở nơi đây hộ trì chúng ta, toàn tâm toàn lực chăm sóc, đi khắp thế giới cũng không thể tìm ra người thứ hai.

Chúng ta có người như vậy ở bên cạnh chăm sóc chúng ta, bản thân chúng ta không hết lòng, không nỗ lực, đó chính là tội nghiệp; nếu bạn khởi vọng tưởng, tội nghiệp đó sẽ càng nặng. Ân đức này vượt hơn cả cha mẹ, chúng ta đã dán câu viết “tri ân báo ân” của Phác lão ở khắp nơi, phải thường xuyên nghĩ đến. Làm sao báo ân? Hết lòng nỗ lực dụng công, thành tựu đức hạnh, học vấn của mình, tương lai gánh vác sứ mệnh hoằng pháp lợi sanh, tiếp nối huệ mạng Phật, vậy mới có thể chân thật báo ân. Ngày nay chăm sóc chúng ta không phải người thông thường, không thể thuận theo giáo giới của Phật là có lỗi với hội trưởng Lý, nhất định phải bỏ đi thành kiến của mình, bỏ đi tập khí phiền não của mình, thuận theo lời dạy của Phật. Cho nên nhân duyên này vô cùng hiếm có. Trước đây, các bạn có rất nhiều đồng tu biết, Hàn quán trưởng chăm sóc tôi so với Lý Mộc Nguyên thì kém rất xa! Lý Mộc Nguyên là ngay cả nhà của mình cũng không quan tâm, mạng sống cũng không quan tâm. Bạn đến đâu để tìm ra thiện tri thức như vậy?

Tôi nhìn thấy ông hộ trì như vậy, cho nên tôi quyết định không rời khỏi Singapore; tôi rời khỏi Singapore là tôi có lỗi với ông. Nước Úc bên đó, tôi đã nói với ông rồi, tôi giúp đỡ nước Úc đoàn kết tôn giáo, hòa hợp chủng tộc. Nếu như là sự việc này, họ mời tôi, tôi sẽ đi tham gia, không phải sự việc này thì tôi không đi. Nước Úc mở Phật thất, Ngô Hạnh làm là được rồi, tôi muốn đem toàn bộ thời gian đặt ở nơi này, phối hợp với hội trưởng Lý. Nơi này có kiếp nạn, tôi cũng không rời khỏi, tôi cũng sẽ không tìm một nơi để tránh nạn, đâu có loại đạo lý này! Con người phải có đạo nghĩa, quyết định không thể có tự tư tự lợi. Tự tư tự lợi là gốc rễ của tất cả tội nghiệp, cần phải nhổ bỏ tận gốc, chúng ta mới có thể tiêu nghiệp chướng, mới có thể hóa giải tai nạn.

Hôm nay, chúng tôi 9 rưỡi phải ra sân bay, sáng nay giảng kinh ngưng một buổi, kinh Hoa Nghiêm ngày mai giảng bình thường, đồng tu các bạn xem ở trên mạng, tôi ở Hồng Kông cũng sẽ giảng kinh Hoa Nghiêm. Buổi tối ở Hồng Kông giảng 53 tham, cũng có truyền qua mạng, các bạn cũng có thể thu được. Tốt rồi, chúng ta giảng đến đây.